

Štvrtok 7. týždňa v Cezročnom období

Rozjímania na štvrtok 7. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: sme
povolání byť živým evanjeliom;
být dôslednými svedkami našej
viery; hriech nemôže naplniť
naše srdcia.

27.02.2025

„KTO BY VÁM dal piť čo len za pohár
vody preto, že ste Kristovi, veru,
hovorím vám: Nepríde o svoju
odmenu“ (Mk 9, 41). Pohár vody sa
nezdá ako veľká vec, hoci po

prechádzke na horúcom judejskom slnku to môže byť dôležité. Ježiša však nezaujíma ani tak materiálna hodnota tohto gesta, ako jeho význam: podanie pohára vody jednému z učeníkov je znakom otvorenosti, prijatia. Keď Ježiš putoval po palestínskych cestách, aby ohlasoval Božie kráľovstvo, bol vďačný za prejavy pohostinnosti a náklonnosti, ktorých sa mu dostalo od jeho priateľov v Betánii – v dome Marty, Márie a Lazára – i inde. Možno by sme chceli byť jednou z týchto postáv v evanjeliu: Ježišovými priateľmi, ľuďmi, ktorí mali to šťastie, že ho mohli prijať vo svojich domoch, ponúknuť mu niečo v jednoduchosti, ale s úprimnou náklonnosťou. Mnohí z nich mu otvorili dvere svojich domovov, ale predovšetkým dvere svojich sŕdc.

Ježiš naďalej klope na naše dvere. Približuje sa k nám vo sviatostiach, vo Svätom písme, v núdznych ľuďoch

okolo nás... Určite nám v našom živote nechýba dobrý príklad ľudí, ktorí nás ako učeníci alebo ako ľudia, ktorí prijali učeníkov, vedú ku Kristovi. Môžeme ich nájsť vo svojej rodine, medzi priateľmi, v učiteľovi v škole, v katechétovi... V našom živote sú ľudia, ktorí boli veľmi významní práve preto, že boli Božími ženami a mužmi. Takým je povolaný byť každý Ježišov učeník: niekto, kto patrí Kristovi, a preto môže byť prijatý v jeho mene. „My všetci, pokrstení, sme misionárskymi učeníkmi a sme povolaní byť živým evanjeliom vo svete“^[1].

PO ZDÔRAZNENÍ veľkej hodnoty prinášania jeho mena a jeho prítomnosti druhým Pán varuje aj pred veľkou vážnosťou opaku: „Ale pre toho, kto by pohoršil jedného z týchto maličkých, čo veria vo mňa,

bolo by lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora“ (Mk 9, 42). Ak sa kresťan hlási ku kresťanstvu, ale potom nemyslí, necíti a nekoná ako ten, kto je na ceste k Bohu, upadá do nesúladu a sťažuje druhým priblíženie sa ku Kristovi; deformuje svoju najmilšiu tvár a vytvára akúsi stenu namiesto toho, aby staval mosty, ktoré vedú k spáse. Druhý vatikánsky koncil jasne potvrdzuje, že kresťania často „pravú tvár Boha a náboženstva skôr zahalili, než odhalili“^[2].

Negatívna sila nesúdržnosti je veľká. Všetci sme sa stretli s ľuďmi, ktorí opustili Cirkev, pretože v niektorých kresťanoch vnímali dvojaký život, pretože mali pocit, že sa s nimi zaobchádza tvrdo alebo príliš prísne, pretože sa stali obeťami nespravodlivosti v osobnej, profesionálnej alebo sociálnej oblasti. Je pravda, že kvôli hriechu sme všetci slabí a do istej miery

máme sklon správať sa rozporuplne. Z tohto dôvodu „na to, aby sme žili v kresťanskej súdržnosti, je potrebná modlitba, pretože kresťanská súdržnosť je darom od Boha (...). Pane, daj, aby som bol dôsledný, môžeme sa modliť. Pane, nech nikdy nepohoršujem. Nech som človekom, ktorý myslí ako kresťan, ktorý cíti ako kresťan, ktorý koná ako kresťan“^[3]. Pretože tak ako nesúdržnosť života spôsobuje veľkú škodu, kresťanská súdržnosť života prináša veľké dobro. Kresťanské svedectvo v tichosti rozochvieva srdcia. Zasieva v druhých svätý nepokoj, od ktorého Duch Svätý začína konať svoje dielo.

„AK BY ŤA ZVÁDZALA na hriech tvoja ruka, odtni ju,“ hovorí Ježiš. „Je pre teba lepšie, keď vojdeš do života zmrzačený, ako keby si mal ísť s

obidvoma rukami do pekla, do neuhasiteľného ohňa. Ak ťa zvádza na hriech tvoja noha, odtni ju: je pre teba lepšie, keď vojdeš do života krivý, ako keby ťa mali s obidvoma nohami hodiť do pekla. A ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp ho: je pre teba lepšie, keď vojdeš do Božieho kráľovstva s jedným okom, ako keby ťa mali s obidvoma očami vrhnúť do pekla, kde ich červ neumiera a oheň nezhasína“ (Mk 9, 43.45.47-48). Po upozornení na závažnosť nedôsledného života, ktorý iným bráni v spáse, Pán používa názorné príklady, aby nás presvedčil pozeráť sa na svoj súčasný život očami večnosti. Predpokladom pre uvedenie týchto slov do praxe, čo Ježiš pri ich vyslovení predpokladá, je totiž naša veľká túžba byť šťastní s Bohom: táto túžba „vstúpiť do života“ alebo „vojstť do kráľovstva“.

Pán chce, aby sme od seba odstránili hriech, a to zahŕňa aj vyhybanie sa

každej blížiacej sa príležitosti uraziť Boha, pretože vie, že to nenaplní naše srdce. Ak zakúsime, že „na svete nie je nič lepšie ako byť v Božej milosti“^[4], budeme chcieť s pokorou a pevnosťou zaviesť potrebné prostriedky, aby sme od seba odstránili všetko, čo by nás mohlo od nášho Pána odlákať. Svätý Josemaría nás povzbudzoval, aby sme sa nikdy nenechali odradiť, keď v sebe objavíme sklon k zlému. „Nech ťa to nezahanbuje, pretože Pán, ktorý je všemohúci a milosrdný, nám dal všetky vhodné prostriedky na to, aby sme túto náklonnosť premohli: sviatosti, zbožný život, posvätenú prácu. — Vytrvalo ich používaj, pripravený začínať stále odznova, bez toho, že by si klesal na mysl“^[5].

Mária nám pomáha na ceste k pravému šťastiu. „V modlitbe *Salve Regina* ju nazývame *naším životom*: zdá sa to prehnané, pretože Kristus je život, ale Mária je s ním tak spojená a

je nám taká blízka, že nie je nič
lepšie, ako zveriť svoj život do jej rúk
a uznať ju za *naš život, našu sladkosť
a našu nádej*“^[6] .

^[1] František, *Anjel Pána*, 9-II-2014.

^[2] Druhý vatikánsky koncil, *Gaudium
et spes*, bod 19.

^[3] František, *Homília*, 27-II-2014.

^[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 286.

^[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 119.

^[6] František, *Homília*, 1-I-2019.

tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/
(16.08.2025)